

Mihin menossa, esikoislestadiolaiset?

Viittaan Tapani Ihalaisen kirjoitukseen Kotimaassa 8.10. Lämmin kiitos rohkeasta ja asiallisesta kirjoituksesta. Olen kanssasi samaa mieltä sekä jaan huolesi siitä, mihin esikoislestadiolaiset pyrkivät ja toisaalta mihin he herätysliikkeenä ovat menossa.

Tässä muutama näkökulma lisää. Itse ihmettelen suuresti esikoislestadiolaisen herätysliikkeen tapaa kunnioittaa hyvin valikoivasti liikkeen perustajan Lars Levi Laestadiusen perinteitä. Perinteitä kunnioitetaan siten, että rovastin saarnoja luetaan edelleen jokaisissa seuroissa. Samalla ilmeisesti unohdetaan se, että Laestadius oli luterilaisen kirkon pappi kuolemaansa saakka. Kyseiset saarnat hän piti kirkossa, kirkon pappina. Hän ei lähtökohtaisesti ollut perustamassa mitään erillistä kuppikuntaa, vaan teki elämäntyönsä kirkon pappina, kirkon sisällä.

Toinen asia, jota olen miettinyt, koskee esikoislestadiolaisten toimimista seurakuntien ja kirkon luottamuselimissä. Jos omien sakramenttien toimittaminen toteutetaan, miten esikoislestadiolaiset ajattelevat jatkavansa eri luottamustoimissa? Sakramentit ja niiden toimittaminen ovat keskeinen osa luterilaisen kirkon oppia ja jos siitä poiketaan, tuskin löytyy edellytyksiä jatkaa luottamuselimissä.

Kolmanneksi minua eniten huolestuttava näkökulma. Kuka kantaa vastuun siitä, miten tavallisen esikoislestadiolaisen Maija ja Matti Meikäläisen käy näiden myllerrysten keskellä? Kantavatko Suomen saarnaajat vastuun vai siirtyykö vastuun kanto ”Lapin vanhimmille” ja miten he sen käytännössä hoitavat? Liikkeen opetuksen mukaan saarnatuolista saarnatut asiat ovat Jumalan sanaa ja Pyhä Henki on ne kirkastanut saarnaajille. Näin olisi tämä uusi ehtoolliskäytäntökin. Kuitenkin epäselvä ja hämmennystä aiheuttava vellonta on jatkunut pitkään ja myös sen seuraukset tavallisille ihmisille ovat näkyvissä. Monet, erityisesti vanhemmat esikoislestadiolaiset, ovat menettäneet yönensä sekä kärsivät näiden asioiden vuoksi muistakin terveysongelmista. Tilanne aiheuttaa ahdistua, pelkoa ja turvattomuutta siinä määrin, että ihmiset joutuvat turvautumaan lääkäreiden ja muiden ammattiauttajien apuun sekä syömään esimerkiksi rauhoittavia lääkkeitä. Missä on se hyvä äiti, uskovien yhteisö, joka pitää huolen omistaan?

Olen piispa Jari Jolkkosen kanssa samaa mieltä siitä, että esikoislestadiolaisen liikkeen paikka olisi kirkon sisällä, mutta toisaalta toivon piispoilta myös selkeää linjausta, jos esikoislestadiolaiset alkavat jakaa omaa ehtoollista.

Olen samaa mieltä Tapani Ihalaisen kanssa siitä, että jos luterilaiseen kirkkoon ei mahduta, niin sitten pitäisi perustaa oma kirkko. Jos esikoislestadiolaisuus hajoaa kahdeksi liikkeeksi, niin tiedossa on isoja ongelmia esimerkiksi rukoushuoneiden kohtalosta.

Jos tässä kaikessa on kysymys pätemisen tarpeesta ja halusta leikkiä pappia, niin teologisen tiedekunnan ovet ovat auki niin naisille kuin miehillekin. Jos taas kysymyksessä on vallan tavoittelu, niin siihen liittyy aina myös vastuun kantaminen. Kuka kantaa vastuun jos esikoislestadiolainen herätysliike hajoaa?

Anne Taipale

pastori

Porvoo

Tämä kirjoitus on julkaistu Kotimaa-lehdessä 19.11.2015.